

Arrest

nr. 297 959 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 mei 2023 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 oktober 2022 een aanvraag in voor een gecombineerde vergunning via het uniek loket om aan het werk te gaan als residentieel elektrotechnisch installateur.

Op 2 februari 2023 neemt de Dienst Economische Migratie van het Vlaams Gewest een beslissing tot toelating tot arbeid met een geldigheidsduur van 2 februari 2023 tot en met 1 april 2024.

Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De verblijfsaanvraag ingediend door:

[...]

wordt om de volgende reden geweigerd:

Art. 74/20, § 1 van de wet van 15/12/1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene diende op 27/10/2022 een aanvraag in tot het bekomen van een gecombineerde vergunning in de tewerkstellingscategorie ‘knelpuntberoep’ (art.18,§2 BVR), met als functietitel ‘residentieel elektrotechnisch installateur’. Het bevoegde gewest verklaarde deze aanvraag ontvankelijk op 02/02/2023, en op dezelfde datum werd een ‘toelating tot arbeid’ afgeleverd met een geldigheidsduur van 02/02/2023 tot en met 01/02/2024.

Aanwezig in het aanvraagdossier waren o.a. een curriculum vitae (CV) waarin werd vermeld dat betrokkene beschikte over beroepskwalificaties (diplôme professionnel) voor zowel residentieel elektrotechnisch installateur (dd. 2018) als loodgieter (dd. 2019), alsook de vermelding in zeer summiere en algemene bewoording dat betrokkene sinds het behalen van deze respectievelijke beroepskwalificaties professionele ervaring had opgedaan in beide voornoemde beroepen gedurende de periode 2018/2019 tot 2022, zonder evenwel referentie te maken naar specifieke werkgevers of uitgevoerde werven. Bijgevoegd bij het CV bevatte het aanvraagdossier ook een beroepskwalificatie voor residentieel elektrotechnisch installateur (electricité de bâtiment) afgeleverd op naam van betrokkene door het ‘Centre AMJAD pour les formations professionnelles privée’ te Nador, Marokko. Deze beroepskwalificatie was niet voorzien van een apostille door de bevoegde nationale autoriteit in Marokko, en het is voor onze dienst dan ook niet mogelijk om de validiteit en/of authenticiteit van dit document te verifiëren. De QR-code aanwezig op het document vermeldt enkel een link naar de facebook-profielpagina van de vernoemde instelling. Het aanvraagformulier bevatte eveneens de vermelding dat betrokkene beschikte over vier jaar professionele ervaring in de functie waarop zijn aanvraag betrekking had.

Uit een raadpleging van de VIS-databank bleek dat betrokkene in de afgelopen jaren tweemaal een Schengenvisum (kort verblijf) had aangevraagd bij de Nederlandse ambassade te Rabat, Marokko. Voor beide visumaanvragen had betrokkene een familiebezoek als reisdoel opgegeven. De eerste aanvraag werd ingediend op 21/12/2018, en werd door de Nederlandse ambassade op 21/01/2019 geweigerd. Bij het indienen van deze aanvraag had betrokkene ‘handelaar’ als beroep opgegeven. De tweede visumaanvraag werd ingediend op 28/06/2022, vier maanden voor zijn aanvraag voor een gecombineerde vergunning voor België, en werd door de Nederlandse ambassade geweigerd op 11/07/2022. Bij deze visumaanvraag had betrokkene ‘commerce export/import’ als beroep opgegeven.

Op basis van de hierboven vermelde raadpleging van de gegevens in de VIS-databank werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek overgemaakt aan de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) om inzage te krijgen in het aanvraagdossier van de visumaanvraag die op 28/06/2022 door betrokkene was ingediend bij de Nederlandse ambassade te Rabat, Marokko. Op 30/03/2023 werd het volledige aanvraagdossier en de administratieve stukken van deze geweigerde visumaanvraag door de IND overgemaakt aan DVZ, met bijkomend het verzoek om de IND in kennis te stellen van de uiteindelijke beslissing van DVZ m.b.t. aanvraag voor een gecombineerde vergunning, gezien een nog lopende bezwaarprocedure bij de IND omtrent deze geweigerde visumaanvraag.

Op basis van de administratieve stukken die betrokkene had ingediend bij zijn meest recente aanvraag (dd. 28/06/2022) voor een Schengenvisum (kort verblijf) bij de Nederlandse ambassade te Rabat, Marokko, kan worden vastgesteld dat betrokkene op de ‘liste de contrôle pour demande de visa | voyage à caractère familial ou privé’ onder sectie 5.4 (Preuve de la stabilité socio-économique) had aangegeven dat hij in zijn professioneel leven ‘handelaar’ (commerçant) was.

Ter staving van deze aangifte op het aanvraagformulier werden de volgende administratieve stukken voorgelegd bij voornoemde visumaanvraag:

- Een 'attestation de profession' (dd. 27/06/2022) afgeleverd door de 'Chambre de Commerce d'Industrie et de Services de l'Oriental' op naam van dhr. M.E.B. , dat aangeeft dat betrokkene is aangesloten als 'associé' in de beroepscategorie 'Commerce – Import/Export'.
- Een 'carte professionnelle' (geldig tot 26/06/2023) afgeleverd door de 'Chambre de Commerce d'Industrie et de Services de l'Oriental' op naam van dhr. M.E.B., met vermelding van 'import/export' als commerciële activiteit.
- Een 'certificat d'immatriculation' (dd. 27/06/2022) van het 'registre du commerce' van Marokko voor de vennootschap 'STE ASOU MED IMPORT EXPORT SARL' in de hoedanigheid van 'handelaar of tussenpersoon' voor in- en uitvoer van goederen.
- Een 'attestation d'inscription à la taxe professionnelle' (dd. 27/06/2022) voor de vennootschap '[...]' met vermelding van de in- en uitvoer van goederen als voornaamste commerciële activiteit.
- Een 'bulletin de notification du n° d'identification fiscale' voor de vennootschap '[...]' met vermelding van de in- en uitvoer van goederen als voornaamste commerciële activiteit.
- Een akte van 'cession de parts sociales' (dd. 27/06/2022), alsook een 'proces-verbaal van een buitengewone algemene vergadering' (dd. 27/06/2022) waarmee 350 van de 1000 aandelen van de vennootschap '[...]' worden overgedragen aan dhr. M.E.B. In het vernoemde proces-verbaal wordt betrokkene eveneens voor onbepaalde duur aangesteld als één van de drie zaakvoerders van de vennootschap.

Op basis van bovenstaande dient te worden vastgesteld dat er een onverzoenbare incongruentie bestaat tussen enerzijds het relatief uitgebreid gedocumenteerde professionele verleden (als handelaar voor in- en uitvoer van goederen) dat betrokkene had aangegeven bij zijn aanvraag voor een Schengenvisum (dd. 28/06/2022) bij de Nederlandse ambassade te Rabat, Marokko, én anderzijds het zeer summier gedocumenteerde professionele verleden (als residentieel elektrotechnisch installateur en loodgieter) dat hij slechts enkele maanden later heeft aangegeven bij zijn aanvraag voor een gecombineerde vergunning (dd. 27/10/2022) voor België.

Op basis van onderzoek en vergelijking van de beide administratieve dossiers kan niet anders dan worden geconcludeerd dat de informatie die betrokkene, in het kader van zijn aanvraag voor het verkrijgen van een gecombineerde vergunning voor België, over zijn professioneel verleden heeft aangereikt aan de Belgische autoriteiten, géén waarheidsgetrouwe afspiegeling kan zijn van het reële professionele leven dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn aanvraag effectief heeft uitgeoefend in zijn land van oorsprong (Marokko).

De aanvraag voor het bekomen van een 'machtiging tot verblijf met het oog op werk' in de vorm van een gecombineerde vergunning betreft één gemeenschappelijke aanvraag voor het verkrijgen van zowel een 'machtiging tot tewerkstelling' (regionale bevoegdheid) als een 'machtiging tot verblijf' (federale bevoegdheid) die wordt afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vorm van één enkele administratieve rechtshandeling (bijlage 46 of 47). Tijdens de gezamenlijke behandeling van een dergelijke aanvraag respecteren de federale én gewestelijke overheden dan ook hun respectievelijke bevoegdheden.

Echter, gezien het gecombineerde karakter van de aanvraag tot het bekomen van de toelating tot arbeid én de toelating tot verblijf, het parallelle onderzoek van de aanvraag door de respectievelijk bevoegde diensten op basis van gegevens die voor hen afzonderlijk toegankelijk zijn, het feit dat bij onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de voorwaarden van het verblijf en de historie van verblijfsaanvragen van betrokkene zaken kunnen opduiken die beide componenten aantasten en wijzen op misleiding bij indiening van de gecombineerde vergunningsaanvraag. Gelet op de verbondenheid van het bekomen van een 'toelating tot tewerkstelling' om te kunnen worden gemachtigd tot verblijf dient elk gebruik van 'valse of misleidende informatie' met het oog op het bekomen van een 'machtiging tot tewerkstelling', zonder meer ook te worden beschouwd als een gebruik van 'valse of misleidende informatie' met het oog op het bekomen van een 'machtiging tot verblijf'.

Gegeven al het bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat betrokkene bij het indienen van zijn aanvraag voor een gecombineerde vergunning de Belgische staat doelbewust heeft trachten te misleiden door het gebruik van 'valse of misleidende informatie' omtrent zijn professionele verleden, met als doel het verkrijgen van een machtiging tot tewerkstelling én de hieraan gekoppelde machtiging tot verblijf in België onder een gecombineerde vergunning.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij weigert het verblijf aan verzoeker in toepassing van artikel 74/20, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling voorziet: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Deze wettelijke bepaling is een toepassing van het algemene rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'. (Parl. St. Kamer 2015-16, 1696/1, p.9)

Dit principe houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). De toepassing van het principe vereist de aanwezigheid van twee bestanddelen: een foutieve gedraging én een intentie om te schaden (de wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Er moet voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; http://justitie.belgium.be/nl/binaries/cass2011nl_tcm265-210526.pdf zoals geciteerd in RvV arrest nr. 164.592 van 24 maart 2016).

Ook de Raad van State (RvS, 15 januari 2020, nr. 246.628) oordeelde dat voor de toepassing van de fraudebepaling bij een verblijfsaanvraag zoals vervat in artikel 74/20 § 1 van de verblijfswet het wel degelijk vereist is dat er een intentie was "om te schaden". Er moet aldus een wil zijn geweest om te frauderen.

In casu is het niet aangetoond dat verzoeker intentioneel heeft willen schaden. Het bedrieglijk opzet staat niet vast. Evenmin staat het vast dat er misleidende informatie voorligt of dat verzoeker een fout heeft gemaakt. Geen van beide elementen om te kunnen spreken van 'fraude' is vervuld.

Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat verzoeker doelbewust de Belgische staat heeft trachten te misleiden en dat het objectief criterium dus vervuld is. Verwerende partij verwijst hiervoor naar het feit dat verzoeker bij een visumaanvraag voor Nederland andere informatie voorlegde over zijn professioneel verleden dan bij de aanvraag voor de gecombineerde vergunning. In het kader van de visumaanvraag voor een kort verblijf in Nederland gaf verzoeker aan handelaar van beroep te zijn en legde hij verschillende stukken voor die dit bewijzen. In het kader van de huidige aanvraag tot gecombineerde vergunning legde verzoeker een diploma voor van residentieel elektrotechnisch installateur ('électricité de bâtiment') en een CV waaruit blijkt dat hij (beperkte) relevante ervaring heeft om dit beroep te kunnen uitoefenen.

Terwijl verwerende partij meent dat dit wijst op fraude, is dit absoluut geen vaststaand feit. Immers, verzoeker is in Marokko actief als handelaar maar heeft ook het diploma van elektrotechnisch installateur behaald en heeft in die hoedanigheid gewerkt.

Nergens uit blijkt dat verzoeker beide professionele activiteiten (handelaar en elektricien) niet heeft gecombineerd. In Marokko is het helemaal niet uitzonderlijk dat iemand verschillende beroepen uitoefent in verschillende sectoren. Gezien het niet evident is om voldoende te verdienen in Marokko omwille van de moeilijke socio-economische omstandigheden, is het erg gangbaar dat men verschillende jobs uitoefent en probeert om toch rond te komen. Ook verzoeker is iemand die alles op alles moet zetten om financieel rond te komen en daarom verschillende stielen heeft beoefend en combineert. Naast zijn activiteiten als handelaar en zijn ervaring als elektricien, heeft verzoeker bijvoorbeeld ook nog een kapsalon in Marokko.

Het is aannemelijk dat verzoeker bij de aanvraag tot gecombineerde vergunning alleen de revelante documenten heeft gevoegd en geen overzicht van alle professionele activiteiten die hij ooit heeft uitgeoefend. Verzoeker heeft geen bedrieglijk opzet gehad en heeft de Belgische staat helemaal niet willen misleiden. Het is aannemelijk dat men voor een bepaalde functie op een CV enkel de relevante ervaring aangeeft.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat "niet anders kan worden geconcludeerd dan dat de informatie die verzoeker aanreikte, géén waarheidsgetrouwe afspiegeling kan zijn van het reële professionele leven dat hij in de jaren voorgaand aan zijn aanvraag effectief heeft uitgeoefend in zijn land van oorsprong (Marokko)." Dit is niet waar. Er is een aannemelijke uitleg waarom verzoeker de informatie in het visumdossier van Nederland niet spontaan voorlegde bij de aanvraag tot gecombineerde vergunning. Van verzoeker kon niet worden verwacht dat verwerende partij een volledig overzicht van zijn professioneel verleden nodig had. Nergens is wettelijk bepaald dat hij dit moest voorleggen bij indiening van de aanvraag. Op geen enkel moment heeft verwerende partij dit hem gevraagd.

De conclusie van verwerende partij is fout en de informatie waarop verwerende partij zich baseert, volstaat niet om toepassing te maken van artikel 74/20, §1 van de vreemdelingenwet aangezien er geen valse informatie voorligt (objectief criterium) noch is het bewezen dat verzoeker verwerende partij doelbewust zou hebben willen misleiden (subjectief criterium). Verwerende partij heeft deze wettelijke bepaling geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing kan de beslissing niet schragen. Daarom is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Bovendien heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden omdat zij de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Zij is te snel tot een conclusie gekomen die niet overeenstemt met de waarheid en die niet kan worden afgeleid uit de stukken in het dossier.

De beslissing van verwerende partij is kennelijk onredelijk.

Dat het diploma van verzoeker niet werd gelegaliseerd, doet hieraan geen afbreuk. Immers, het is onduidelijk of een diploma uitgereikt door een privé-instelling kan worden gelegaliseerd of een apostille kan krijgen. Bovendien heeft het gebrek aan apostille er niet toe geleid dat het Vlaams Gewest heeft getwijfeld over de echtheid van het diploma."

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/20, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat bepaalt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De bestreden beslissing is gesteund op het determinerend motief dat de verzoeker doelbewust “*valse of misleidende*” informatie heeft gebruikt bij het indienen van zijn aanvraag voor een gecombineerde vergunning. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij daarbij op dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet een uiting vormt van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Dergelijk motief vereist in beginsel dat er enerzijds sprake is van onjuiste verklaringen en/of valse documenten door de betrokkene (objectief element) en anderzijds dat er in hoofde van verzoeker sprake is van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling een voordeel te behalen (subjectief element).

Verzoeker betwist dat hij de overheid opzettelijk heeft proberen te misleiden en betoogt dat de bestreden beslissing geen steun vindt in de elementen van de zaak en dat hier geen zorgvuldig onderzoek aan voorafging.

Een en ander moet onderzocht worden in het licht van de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.3. Artikel 17, tweede lid, van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten (hierna: het samenwerkingsakkoord), bepaalt:

“De aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op werk voor een periode van meer dan negentig dagen wordt ingediend in de vorm van een aanvraag voor een toelating tot arbeid. De aanvraag voor een toelating tot arbeid geldt als aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De machtiging tot verblijf is enkel geldig indien een toelating tot arbeid wordt toegekend. De toelating tot arbeid is enkel geldig indien een machtiging tot verblijf wordt toegekend.”

Op grond van deze bepaling geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid dus als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van voormeld akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier. Nadat de aanvraag ontvankelijk is verklaard, wordt een kopie van het dossier ten laatste vijftien dagen na de ontvangst van het volledige dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken gestuurd, die vervolgens zijn veiligheidsonderzoek start. Tegelijkertijd onderzoekt het bevoegde Gewest of de voorwaarden voor de afgifte van een arbeidsvergunning vervuld zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing, onder de opschortende voorwaarde van de toelating tot arbeid door het Gewest. Het Gewest neemt een autonome beslissing inzake de toelatingen tot arbeid. Deze twee beslissingen worden in één enkele administratieve handeling geïncorporeerd (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2017-2018, nr. 54, 3014/001, p. 8-9).

Verzoeker diende op 27 oktober 2022 een aanvraag in via het uniek loket van het Vlaamse Gewest voor een gecombineerde vergunning in de tewerkstellingscategorie ‘knelpuntberoep’ overeenkomstig artikel 18, § 2, van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Verzoeker wenst aan het werk te gaan als residentieel elektrotechnisch installateur.

Volgens de website van de Vlaamse overheid moeten voor de ten gronde beoordeling van een aanvraag voor toelating tot arbeid voor een knelpuntberoep de volgende bijkomende stukken worden overgemaakt:

1. *Curriculum vitae*;
2. Uitgebreide taakomschrijving ondertekend door beide partijen;
3. Bewijs ervaring voor de uit te voeren functie en/of diploma;
4. De vereiste kwalificaties om het knelpuntberoep uit te voeren. (vb. rijbewijs vrachtwagenchauffeur, code 95, diploma, getuigenschrift,);
5. Indien beschikbaar, attest van sociale zekerheid (overzicht tewerkstellingen), voor Turkije, E-Devlet (<https://www.vlaanderen.be/toelating-tot-arbeid/toelating-tot-arbeid-categorieen/toelating-tot-arbeid-knelpuntberoep> geconsulteerd op 8 november 2023).

Op 2 februari 2023 werd door de Dienst Economische Migratie van het Vlaams Gewest een toelating tot arbeid afgeleverd met een geldigheidsduur van 2 februari 2023 tot en met 1 april 2024. De bevoegde dienst oordeelde aldus dat verzoeker de nodige documentatie overmaakte en voldoet aan de toelatingsvoorwaarden.

Overeenkomstig artikel 61/25-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) diende verweerder een beslissing te nemen met betrekking de aanvraag tot machtiging van verblijf. Deze bepaling luidt:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde neemt een beslissing over de verblijfsaanvraag bedoeld in artikel 61/25-1 [aanvraag voor een toelating tot arbeid of vernieuwing van deze vergunning].

Onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om aanvullende inlichtingen en documenten te eisen overeenkomstig artikel 25, § 2, van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 baseert de minister of zijn gemachtigde zich met name op de volgende documenten en inlichtingen om over de aanvraag te beslissen:

1° een kopie van zijn geldig paspoort of de daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen, de duur van zijn tewerkstelling als werknemer en, in voorkomend geval, het btw-nummer van de werkgever;

3° behalve bij het hernieuwen van de aanvraag voor de machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 61/25-1, het bewijs van de betaling van de bijdrage, zoals die geëist wordt door artikel 1/1;

4° behalve bij het hernieuwen van de aanvraag voor de machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 61/25-1, indien de aanvrager 18 jaar is of ouder, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden en bevestigt dat hij niet veroordeeld is geweest voor misdaden of wanbedrijven van gemeen recht;

5° behalve bij het hernieuwen van de aanvraag ingediend op basis van artikel 61/25-1, een medisch attest waaruit blijkt dat de aanvrager niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in de bijlage bij deze wet;

6° het bewijs dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die alle risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.”

Bij zijn aanvraag voegde verzoeker onder andere een *curriculum vitae* (CV) waarin wordt vermeld dat verzoeker beschikt over beroepskwalificaties (diplôme professionnel) voor zowel residentieel elektrotechnisch installateur (2018) als loodgieter (2019). Er wordt tevens vermeld dat verzoeker sinds het behalen van deze beroepskwalificaties, professionele ervaring heeft opgedaan in beide beroepen in de periode van 2018/2019 tot 2022. Verweerder wijst erop dat er geen referentie gemaakt wordt naar specifieke werkgevers of uitgevoerde werken. Verzoeker voegde daarnaast een beroepskwalificatie toe voor residentieel elektrotechnisch installateur (electricité de bâtiment) afgeleverd op naam van betrokkene door het ‘Centre AMJAD pour les formations professionnelles privées’ te Nador, Marokko. Verweerder merkt op dat dit stuk niet voorzien is van een apostille door de bevoegde nationale autoriteit in Marokko waardoor de validiteit en/of authenticiteit van het document niet kan worden geverifieerd. De QR-code op het document zou enkel naar een link leiden naar de facebook-profielpagina van de vernoemde instelling. Het aanvraagformulier bevatte eveneens de vermelding dat betrokkene beschikte over vier jaar professionele ervaring in de functie waarop zijn aanvraag betrekking had.

Door een raadpleging van de Visa Information System (VIS-databank) stelt verweerder vast dat verzoeker op 21 december 2018 en op 28 juni 2019 een Schengenvisum (kort verblijf) aanvroeg bij de Nederlandse ambassade te Rabat, Marokko. Bij het indienen van zijn aanvraag op 21 december 2018 verklaarde verzoeker handelaar te zijn. Bij zijn aanvraag van 28 juni 2019 heeft verzoeker als beroep ‘commerce export/import’ opgegeven.

Op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken maakte de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst het volledige aanvraagdossier en de administratieve stukken over. Hieruit leidde verweerder af dat verzoeker zijn professioneel verleden als handelaar voor in- en uitvoer van goederen relatief uitgebreid documenteerde. Verweerder is van oordeel dat dit element een “onverzoenbare incongruentie” uitmaakt met het zeer summier gedocumenteerde professionele verleden als residentieel elektrotechnisch installateur en loodgieter. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de informatie die verzoeker overmaakte in het kader van zijn aanvraag voor het verkrijgen van een gecombineerde arbeidsvergunning geen waarheidsgetrouwe afspiegeling is van zijn reëel professioneel leven. Verweerder besluit dat “[g]elet op de verbondenheid van het bekomen van een ‘toelating tot tewerkstelling’ om te kunnen worden gemachtigd tot verblijf dient elk gebruik van ‘valse of misleidende informatie’ met het oog op het bekomen van een ‘machtiging tot tewerkstelling’, zonder meer ook te worden beschouwd als een gebruik van ‘valse of misleidende informatie’ met het oog op het bekomen van een ‘machtiging tot verblijf’.”

2.4. Verzoeker betoogt dat niet vaststaat dat hij de verwerende partij doelbewust heeft willen misleiden, noch dat hij foutieve informatie heeft doorgegeven. Hij betoogt dat het niet is om dat hij naar aanleiding van een visumaanvraag in Nederland verklaarde handelaar te zijn, dat hij dit niet zou hebben kunnen combineren met andere professionele activiteiten. Hij verklaart dat het gangbaar is dat in Marokko verschillende beroepen tegelijkertijd worden uitgeoefend om rond te komen.

Naar luid van artikel 61/25-2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag op de volgende documenten en inlichtingen:

1. Het bewijs van de betaling van de retributie;
2. Een kopie van het geldig paspoort van de aanvrager of de daarmee gelijkgestelde reistitel;
3. Het bewijs dat de aanvrager beschikt over voldoende bestaansmiddelen, de duur van zijn tewerkstelling als werknemer, en, zo nodig, het BTW-nummer van de werkgever;
4. Een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, indien de aanvrager ouder is dan 18 jaar;
5. Een medisch attest;
6. Het bewijs dat de aanvrager beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België voor hemzelf en zijn gezinsleden dekt.

Er wordt niet betwist dat verzoeker deze documenten neerlegde, noch werden deze in twijfel getrokken door de verwerende partij. De verwerende partij heeft bijkomende stukken opgevraagd bij de Nederlandse autoriteiten.

Met betrekking tot haar bevoegdheid verleende het Vlaams Gewest na onderzoek een toelating tot arbeid. Op 17 maart 2023 richtte de Dienst Vreemdelingenzake een email tot het Vlaams Gewest waarin werd medegedeeld dat het dossier het voorwerp was van een controle wegens meerdere economische 'knipperlichten', namelijk: verzoeker diende in 2022 twee visumaanvragen in Nederland in die beide geweigerd werden, verzoekers achternaam is de achternaam van de werknemer en er is sprake van een (oude) historiek van meerdere geweigerde visumaanvragen in België in de periode 2005-2010. Het Vlaams Gewest antwoordde op 27 maart 2023 dat er voor hen op economisch vlak geen sprake is van "knipperlichten". De werkgever van verzoeker werd onderzocht *"in het kader van de controlekamer"*, daarnaast wordt vermeld dat *"als er uit de proceduremisbruik een 'valsheid' in geschriften of 'onjuiste' informatie (vb uit de CV ofzo) blijkt, kunnen wij weigeren/intrekken. Maar anders zal het voor ons echt niet mogelijk zijn"*. Er blijkt niet dat verzoekers toelating tot arbeid op heden werd ingetrokken.

Uit de elementen van de zaak komt naar voren dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet overtuigd is van verzoekers kwalificaties en beroepservaring als residentieel elektrotechnisch installateur. Dit besluit steunt echter niet op een vastgestelde valsheid met betrekking tot de voorgelegde stukken, maar op een *"incongruentie"* ten aanzien van verzoekers eerdere aanvragen in Nederland. De Dienst Economische Migratie van het Vlaams Gewest, oordeelde, wat zijn bevoegdheid betreft, dat er op economisch vlak geen redenen waren om de aanvraag te weigeren, ook niet na bijkomende controle.

Daargelaten verzoekers bewering dat het in Marokko een gangbare praktijk is om meerdere economische activiteiten te combineren, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing hooguit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet overtuigd is van de beroepskwalificaties zoals deze werden verklaard door de verzoeker. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier op een andere manier beoordeelt dan de Dienst Economische Migratie van het Vlaams Gewest, volstaat echter niet om vast te stellen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van valse stukken of misleidende informatie. Er werd in de bestreden beslissing geen duidelijk intentioneel element aangeduid, evenmin zijn er uitdrukkelijke objectieve vaststellingen van valse of leugenachtige verklaringen. Daarbij kan ook worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om aan verzoeker meer duidelijkheid te verschaffen door bijkomende inlichtingen of documenten te vragen overeenkomstig artikel 61/25-2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het enkele feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet overtuigd is van de bewijskracht van de voorgelegde (economische) bewijsstukken, volstaat niet om te besluiten dat er sprake is van voldoende objectieve of subjectieve elementen zijn die wijzen op de aanwezigheid van misleidende informatie of valsheid in hoofde van verzoeker.

De weigeringsgrond van de bestreden beslissing, gesteund op artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker maakt dan ook een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht, *iuncto* artikel 74/20 van de vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen herhaalt de verwerende partij de motieven waarbij de stukken met betrekking tot verzoekers beroepservaring worden vergeleken met de eerdere visumaanvragen in Nederland en benadrukt daarbij de vermeende frauduleuze intenties van verzoeker. Daarmee worden weliswaar de motieven van de bestreden beslissing nogmaals uiteengezet, maar wordt niet aannemelijk gemaakt dat daadwerkelijk gebruik werd gemaakt van valse stukken of misleidende verklaringen.

Het tweede middel is in die mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf (bijlage 48) van 8 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT